

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 320/2026
26.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станислава Дукића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 9/22 од 19.03.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/25 од 17.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станислава Дукића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 9/22 од 19.03.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/25 од 17.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 9/22 од 19.03.2025. године, у ставу I, поред осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика (тачка 1. изреке), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и кривичног дела злоупотреба службеног положаја у саизвршилаштву из члана 359. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика (тачка 8. изреке), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 15.04.2016. године до 01.06.2016. године, а коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и одређено је да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора.

Према окривљеном АА изречена је мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, па је окривљеном забрањено да обавља дужност саобраћајног полицајца у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено на издржавању казне затвора, не урачунава у време трајања мере.

Истом пресудом, између осталог, окривљени АА обавезан је да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и да накнади трошкове кривичног поступка, с тим што ће о висини истих бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/25 од 17.12.2025. године, поред осталог, одбијена је жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је у односу на овог окривљеног потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Станислав Дукић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Станислав Дукић, у поднетом захтеву, одредбу општег карактера (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), конкретизује навођењем да је окривљени за исте радње већ оглашен одговорним у дисциплинском поступку, при чему из садржине првостепене пресуде и изведених доказа произилази да се дисциплински поступак односи на исти животни догађај, који се одиграо у истом временском и просторном оквиру и са истим учесницима, због чега сматра да је доношењем побијаних пресуда, повређено начело *ne bis in idem*.

Ови наводи браниоца окривљеног АА, који по својој садржини представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног суда, оцењени су као неосновани, из следећих разлога:

Из списка предмета - решења ПУ Краљево број 116-1187/2016 од 13.04.2017. године и број 116-1189/2016 од 20.04.2017. године и извештаја ПУ Краљево број 116-2188/2021 од 27.09.2017. године произилази да је окривљени АА оглашен одговорним у дисциплинском поступку због тешких повреда службене дужности из члана 207. став 1. тачка 7) и 21) Закона о полицији, при чему из чињеничног описа радњи за које је окривљени оглашен одговорним

у дисциплинском поступку вођеном пред ПУ Краљево, произилази да су у питању догађаји од 28.01.2016. године у 13,35 часова и од 07.02.2016. године у 17,12 часова који су били предмет овог кривичног поступка, који је правноснажно окончан пресудама Вишег суда у Краљевоу К 9/22 од 19.03.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/25 од 17.12.2025. године и окривљени оглашен кривим и осуђен на казну затвора, због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и кривичног дела злоупотреба службеног положаја у саизвршилаштву из члана 359. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, а против којих пресуда је захтев за заштиту законитости поднет.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП прописно је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола број 7. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, прописано је да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Европски суд за људска права је заузео становиште да се члан 4. Протокола 7. мора схватити на начин да се забрањује казнени прогон или суђење за друго дело у мери у којој оно произилази из истоветних чињеница или чињеница које су у суштини битно исте као и прво кажњиво дело за које је већ донета правноснажна осуђујућа или ослобађајућа пресуда.

Уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, Уставни суд Републике Србије поставио је критеријуме на основу којих се врши оцена да ли вођење поступка против окривљеног због дела које произилази из истог животног догађаја, представља повреду начела *ne bis in idem*, а ти критеријуми су: 1) да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног, вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција у дисциплинском поступку по својој природи казнено-правна; 2) да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*); 3) да ли је постојала двострукост поступка (*bis*). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

По налажењу Врховног суда, вођење дисциплинског поступка по одредбама Закона о полицији не испуњава критеријум поступка по кривичној оптужби и то пре свега у

погледу казнене природе санкције која је по том Закону могла бити изречена окривљеном. Правна природа санкција које су окривљеном АА могле бити изречене у дисциплинском поступку су статусног односно радно-правног карактера, будући да се дисциплинским мерама ограничавају или одузимају одређена права и положај, односно својства запосленог, дакле, све прописане санкције су везане за радно-правни статус лица против кога се води дисциплински поступак, а сврху санкције је могуће остварити само док се то лице налази у радном односу, те стога по својој природи нису казнено правне. Престанком тог статуса наведене санкције губе своју сврху и не могу се извршити, па је дакле природа дела везана за радно-правни статус извршиоца, а тиме и превентивна и репресивна сврха прописаних санкција.

Имајући у виду напред наведено, то, без обзира на чињеницу што је дисциплински, а затим и кривични поступак вођен због догађаја који произилази из истих чињеница у конкретном случају није испуњен критеријум да су оба поступка вођена по „кривичној оптужби“, а што даље значи да се у погледу кривичних дела из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и из члана 359. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за која је окривљени АА оглашен кривим, не ради о правноснажно пресуђеној ствари у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, окончањем дисциплинског поступка, па стога по налажењу Врховног суда, нису постојале процесне сметње за вођење друге врсте поступка поводом истог животног догађаја, против овог окривљеног у конкретном случају кривичног поступка.

На исту повреду поступка, бранилац окривљеног указује и наводима којима истиче да је правноснажном пресудом окривљени оглашен кривим због кривичног дела за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, позивајући се на образложење пресуде првостепеног суда, у коме је наведено да се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела из члана 367. став 4. Кривичног законика, те да је имајући у виду запрећену казну и рокове из одредбе члана 103. тачка 5) Кривичног законика, застарелост наступила протеком шест година од дана извршења радње кривичног дела, о чему је суд морао водити рачуна по службеној дужности.

По оцени Врховног суда, неосновано бранилац изнетим наводима захтева указује да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, позивајући се на разлоге првостепене пресуде. Ово стога што, иако је првостепени суд у образложењу своје пресуде, погрешно навео да се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела из члана 367. став 4. Кривичног законика, из изреке пресуде (став I), која је меродавна, јасно произилази да је окривљени за инкриминисане радње предузете дана 28.01.2016. године и 07.02.2016. године, оглашен кривим и осуђен због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика. Како је за наведено кривично дело прописана казна затвора од две до дванаест година, то сходно одредбама чланова 103. тачка 2) и 104. тачка 6) Кривичног законика, апсолутна застарелост кривичног гоњења, наступа протеком тридесет година од дана извршења кривичног дела, па је очигледно да до наступања застарелости кривичног гоњења окривљеног, није дошло обзиром да иста наступа тек 28.01.2046. године односно 07.02.2046. године, а имајући у виду време извршења кривичног дела.

Следствено свему изнетом, побијане пресуде нису обухваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Станислава Дукића указује.

У вези са тим, Врховни суд налази, да несагласност између образложења и изреке првостепене пресуде, на коју се позива бранилац, по својој природи представљању битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, због чега изнети наводи као такви нису посебно разматрани.

Поред овога, бранилац у захтеву као разлог подношења наводи битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, указујући на противречност чињеничног описа и правних прописа, што изреку чини неразумљивом.

Такође, бранилац окривљеног, у поднетом захтеву, наводи да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, при чему овај навод не конкретизује као повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док из даљег образложења у вези овог навода, произилази да исти, бранилац заснива на сопственом закључку да је правноснажна пресуда заснована на исказу возача као сведока, који је по његовој оцени, некритички прихваћен, уз довођење у питање његовог кредибилитета и указивање на постојање мотива за лажно терећење окривљеног, на који начин бранилац, по оцени Врховног суда, изнесећи своје виђење догађаја и пропуста суда приликом утврђивања чињеничног стања, указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а у вези са тим и на повреду начела *in dubio pro reo* из члана 16. став 5. ЗКП, као и на повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП, истицањем да првостепени суд у поновљеном поступку није поступио по налозима другостепеног суда.

Међутим, како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде одредби чланова 16. став 5., 440. и 462. став 3. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, због чега се, Врховни суд се у разматрање и оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић